

Међу саветницима убијеног премијера Зорана Ћинђића било је јавности доста непознатих личности, тако да је било могуће да неки млађи и мање обавештени људи поверују у причу Николе Сандуловића да је саветовао Ћинђића. Сандуловић се тако представио и прекидајући излагање премијера Александра Вучића у Лондону пре два дана.

Дан касније српски медији су подсетили ко је Никола Сандуловић, а Владимир Поповић Беба, некадашњи сарадник Зорана Ћинђића, рекао је за Танјуг да Сандуловић никада није био Ћинђићев саветник, већ један од његових седам, осам пратилаца, што је вероватно био одговор на тврдњу да је био шеф обезбеђења. Поповић је тврдио да је бивши премијер склонио Сандуловића због инцидентног понашања, туча и криминалне прошлости.

Поповић је подсетио да је у мају 2002, на истом месту, у Лондонској школи економије и Ћинђић држао предавање, те да је и тада била организована једна група студената, наводно из Босне, а повезана са одређеним људима из Београда, која је такође вербално нападала премијера, те је један изванредан догађај пао у сенку режираних инцидената.

Сандуловић је, навео је Поповић, у време петооктобарских промена тражио од Ћинђића неке привилегије на рачун „заслуга” из 1996. године, али је премијер одбио све захтеве, након чега је Сандуловић постао његов отворени непријатељ.

Прича о томе да је његов саветник почела је да се пласира пре пет, шест година, у време власти Демократске странке, јер је, каже Поповић, ДС-у била потребна једна таква опскурна личност за обрачуна са Ћинђићевим сарадницима и пријатељима, међу којима

су били и он сам, али и Чедомир Јовановић и бивши лидери ДОС-а. Поповић је рекао и да је Сандуловић на „Фејсбуку“ почетком године објавио да подноси оставку на место председника некакве странке која не постоји.

У причи о Ћинђићевим саветницима се по кулоарима помиње да је економиста Бранко Драгаш наводно обилазио поједине фирме, представљајући се као Ћинђићев саветник и када ту функцију више није обављао јер је саветник био релативно кратко, и то одмах по формирању Ћинђићеве владе.

Већ 2002. нема га у списку особа које саветују српског премијера. После афере „Делимустафић“, која је одјекнула у фебруару 2002, јавност се заинтересовала за премијерове саветнике, јер се један од њих – Зоран Јањушевић – довођен у везу са овим случајем. Из премијеровог кабинета достављен је списак „Вестима“ на којем је било 13 саветника. За привреду саветници су били Вања Шкрбић, Александар Марић и Бобан Ковачевић, али и три Немца – Кристијан Балант, Герхард Лакнер и Фалк Холтман. Срђа Поповић био је задужен за екологију, а Зоран Лутовац за политичка питања. Проф. др Јован Филиповић био је саветник за менаџмент експертских ресурса, Живорад Анђелковић за рад и запошљавање, а Стојан Јевтић за пољопривреду. Специјални саветник (није познато за шта) био је Тодор Димитријевић, а Зоран Јањушевић је био саветник за привреду, а после за безбедност.

Касније су у јавности као Ћинђићеве саветници навођени и Иван Вејвода, Игор Тадић, Страхинја Кастратовић, Бранко Радујко. Министар полиције у Ћинђићевој влади Душан Михајловић је 2007. устврдио да је и Станко Суботић Цане био саветник те владе, што је опет негирао Владимир Беба Поповић речима да Станко Суботић никада није био саветник Ћинђићеве владе, ни формално ни неформално.

И о самом Поповићу који се оглашава као познавалац стварног стања ствари у вези са Ћинђићевим сарадницима постоје разне контроверзе, попут оне како је престао да буде шеф Бироа за комуникације владе Србије, односно како се разишао са Ћинђићем, да би се, после атентата на њега, у време акције „Сабља“ вратио у владу Зорана Живковића још јачи. Сам је тврдио да је отишао у договору са Ћинђићем, а према сведочењу Вилијама Монтгомерија, бившег америчког амбасадора у Београду, тај разлаз није баш био пријатељски. Монтгомери је тврдио да је Поповић напустио кабинет Ћинђића након што је премијер открио да је Поповић, преко Жељка Митровића и ТВ Пинк, организовао хајку на радио и ТВ Б 92 и њиховог оснивача Верана Матића. Од сарадника покојног премијера и неких министара се чак могло чути да је Поповић, после расправе са Ћинђићем, демонстративно скидао плочицу окачену поред врата његовог кабинета што

је, наводно, видео и завидан број запослених у влади.

После пораза ДС на изборима у децембру 2003. и доласка Бориса Тадића на њено чело, Поповић се повукао из јавног живота, да би се појавио у Црној Гори, где је основао Институт за јавну политику, који је 2012. године отворио и канцеларију у Београду. Летос је тврдио да има интензивне контакте и са премијером Александром Вучићем, док истовремено „ратује” саопштењима са Борисом Тадићем.

Б. Баковић, Б. Чпајак

(Политика)